సౌందర్యాన్వేషణ

ఇంట్లోకి సరుకులు తెద్దామని బజారుకి బైలుదేరాడు పరంధామయ్య. కాస్త చల్లబడిన తర్వాత వెడతానన్నాడు. కాదు వెంటనే వెళ్ళమంది, ఆయన భార్య పార్వతమ్మ. ఎందుకో అతనికి వెళ్ళాలనే వుంది. కాని భార్య తొందరగా వెళ్ళమంది. కాబట్టి కొంచెం ఆలస్యం చెయ్యడంలో కాస్తంత తృప్తి. అదేం చిత్రమో! రకరకాలుగా మొగాడు తన అధికృతని ప్రకటించుకుంటాడు కాబోలు ననుకున్నాడు వెడుతూ. శెలవు రోజు కోసం వారం అంతా ఎదురు చూస్తూ, తీరా వొచ్చిం తర్వాత ఏమీ చెయ్యక వృధాగా గడిపేశామే అని బాధపడుతూ మళ్ళా పని ప్రవాహములో కొట్టుకుపొయ్యే మధ్యతరగతి వ్యక్తి పరంధామయ్య. శెలవురోజున తన వ్యక్తిత్వానికి అనువైన పని ఏదో చెయ్యాలి. ఏం చెయ్యాలో అతనికి తెలియదు. ఇంట్లో గడపడం మాత్రం కూడదు. తనూ, భార్య యింకెవ్వరూ లేకుండా, అలాషికారు తిరిగి సినిమాకెళ్ళి, ఏ హోటల్లోనో భోజనం చేసి, పార్కులో పెళ్ళినాటి సంఘటనలను స్మరించుకుని, గేట్లు మూసేసి అందరూ ఇళ్ళ కెళ్ళిపోయిం తర్వాత గడ్డిలో ఆమె తొడమీద తల ఆనించి పడుకుని ఏమీ మాట్లాడకుండా ఆకాశంలో నక్షత్రాలకేసి నిశ్చలంగా చూస్తూ విశ్వంలోని నిశ్చలత్వాన్ని తనలో నింపుకుని క్రొత్త సౌందర్యాన్ని ఆనందాన్ని పొంది....

అనుకుంటాడు; అంతే. ఆమె పుట్టింటికెళ్ళినప్పుడు ఈ ఆలోచనలు వొక ప్రణాళిక స్వరూపం దాలుస్తాయి. ఆవిడతో వున్నప్పుడు వీటిల్లో ఏదీ ఆచరణయోగ్యంగా కనబడదు. ఎందుకో - క్రొత్త సౌందర్యం.

అదే పేచీ - వారిజీవితాల్లో ఆనందం సౌందర్యం లేవు. శారీరక సౌందర్యం అంత ముఖ్యమైంది కాదంటారు. మరేదో శీలంలో సౌందర్యంట - మనస్సులో వుంటుందిట. బాహ్య సౌందర్యం వుంటేనే ఆ మిగతావి కూడా వుంటాయి. అనాకారులైన కొందరు పెద్దలు, సుందరాకారులు విర్రవీగుతోంటే చూసి వోర్వలేక, ఈ సిద్ధాంతం ప్రతిపాదించి అమాయక ప్రజపై రుద్దారు. ధనికవర్గం రోగంకుదర్పాలని బీదతనంలో ఆనందాన్ని పొగిడిపారెయ్యమని కవులను ప్రోత్సహించారు. సూది రంధ్రంలో వొంటె దూరడం ఎంతకష్టమో, భాగ్యవంతుడు స్వర్గద్వారం గుండా దూరటం అంత కష్టంట ఇదంతా వెనక. ఈ రోజుల్లో ఈ దగా అంతా బైటపడిపోయింది. ప్రతివాడికి తిండి, బట్ట, కొంప, విశ్రాంతి, భార్య, పిల్లలు - కావాలి. నలుగురూ కూడబలుక్కుని, వాటాలు నిర్ణయించుకుంటే శాంతియుతంగా పరిష్కారమయ్యేపని ఇదంతా. నేటి దేశాలు ఈ పనికి పూనుకున్నాయి.

సౌందర్యం ఎట్లా వొస్తుంది? డబ్బుంటే ఏదిపడితే అదే వొస్తుంది. ఆధునిక విజ్ఞానశాస్త్రజ్ఞులు కనుక్కొన్న నూతన పరికరాలద్వారా అందాన్ని కూడా పొందవచ్చు. సినిమా తారలని చూడండి. కృత్రిమమైనవైనా, ఆకర్షణీయంగా వుంటారా లేదా? ఉంటారు.

తన అందంగూర్చి పరంధామయ్యకి బోలెడన్ని శంకలు. మొగాడి అందం ఎవడిక్కావాలి అని తృప్తిపడే ఘటంకాడు. అందం స్త్రీది, తెలివి పురుషుడిదీ అనుకునే

రోజులు వెళ్ళిపోయినై. ఇరువురూ సమంగా ఎంచబడే రోజుల్లో తనలాగే స్త్రీ కూడా మొగాడు అందంగా వుండాలని కాంక్షించడంలో ఆక్షేపణ వుండనక్కర్లేదు. కొంచెం పొడుగాటి ముక్కు. కాస్తంత పొట్టిదిగా వుంటే ఎంత బావుండును. ఎన్నోసార్లు అద్దంలో ముక్కుని వేళ్ళతో నొక్కిపట్టి పొట్టిదిగా చేసి చూసుకొని లోలోన సంతోషించేవాడు. పెదవులు కొంచెం వంకర – ఏ వంకరా లేకుండా ఎవ్వరి పెదవులూ ఉండవు – దాన్ని వదిలేద్దాం. జుత్తు పాపిడ తిన్నగారాదు – అన్నీ సుళ్లే. వెంట్రుకలు లేచినిలబడతాయి. బ్రిలియంట్లైన్లు అవీ రుద్ది నీళ్ళురాసి అదిమితే వో పదినిమిషాలపాటు అణిగిపడుంటాయి అంతే. మళ్ళా తడి ఆరగానే, విశ్వంలోకి పయనంచేసే రాకెట్‌లాగా తిన్నగా పైకినిలబడతాయి. దాని కేదో చెయ్యొచ్చు. చెయ్యాలి. విజ్ఞానశాస్త్రజ్ఞులు యీపాటికి కనిపెట్టేవుంటారు, ఏదో సాధనం. కాని అది మనదేశం చేరుకుని నలుగురికి తెలిసి, అందుబాట్లోకొచ్చేసరికి ఆ వున్న జుత్తు కాస్తా వూడిపోదని అనుకోడం ఎల్లాగ? ఈ జుత్తు వూడే జాడ్యానికి ఏదన్నా మందు కనుక్కున్నారా శాస్త్రజ్ఞులు? ఆ మధ్య ప్రపంచంలో పెద్ద డాక్టర్లు వొకచోట సమావేశమై జుట్టు వూడ్డానికి మందులేదని తీర్మానించినట్లు పత్రికలో చదివి, బెంగెట్టుకున్నాడు పరంధామయ్య.

కాఫీ హోటలుకి చేరుకున్నాడు. ఆలోచనలతో అతనికి దూరమే తెలియలేదు. హోటల్లో బల్లముందు కూర్చున్నంత వరకూ అక్కడికి చేరుకున్నట్లే తెలియదు. టిఫిన్ తీసుకున్నాడు. టీ త్రాగాడు. మళ్ళా బైలుదేరాడు.

తనమాట వొదిలేద్దాం. పార్వతమ్మ అందం విషయం ఆలోచించు. ఆలోచించేటందుకేముంది? ఏమీ లేదు. ఆమె అందంగా వుండదు. ఏ అవయవానికా అవయవం, విడమర్చి పరిశీలిస్తే ఏలోటూ కనబడదు.

నుదురు; జెడ, మెడ, కళ్ళు, నోరు, చెక్కిళ్ళు, చెవుల మీద జుత్తు అన్నీ దేనికవి బాగానే వుంటాయి. అన్నీ కలిపి మొత్తంగా చూడండి. ఏదో తిరకాసుంది. ఎందుకల్లా ద్గా చేసుకోవడం – విడివిడిగా ఏ అవయవము బాగుందనగలవా? కనుబొమ్మలకి ఆకారం లేదు. అర్ధచంద్రాకారం ఆకృతి కలిగి దట్టంగా, నల్లగా, స్ఫుటంగా వుండాలి. అల్లాలేవు. ఆ ముక్కు? కాస్తంత పొట్టిదనే వొప్పుకోవాలి. వేళ్ళతో ముందుకి లాగి చూసినప్పుడు, ఆ తేడా తెలిసొచ్చేది. మళ్ళా ఎంతో అక్కర్లేదు సుమాండి. కాస్తంత తన ముక్కులో పొడుగైన ఆ కాస్తభాగం కోసేసి, ఆవిడ ముక్కు మొనకి అతికించివేస్తే, ఆహా ఎంత బాగుంటుంది! ఈ రకం ప్లాస్టిక్ సర్జరీవుందని చెబుతూవుంటారు. కాస్తంత ముందు కొచ్చిన పళ్ళని వూడగొట్టించి చక్కగా కొత్తపళ్ళని అమర్చుకుందిట ఒక సినిమానటి ధన్యురాలు.

ఇంతకీ తను ఎక్కడికి నడుస్తున్నట్లు? ఇంట్లో సరుకుల కోసం. ఏం సరుకులు? జ్ఞాపకానికొస్తున్నాయి. ఎక్కడెక్కడ దొరుకుతాయో కూడా అతనికి తెలుసు. ముందు ఆ కొట్లో కెడదాం. అదుగో, ఆ సందు మళుపులో.

సందుమళుపు తిరగగానే, ఒకరివెనక ఒకరు వరుసగా నిలబడ్డ జనం – రోడ్డంతా కమ్మేశారు. ఓ ఏంజనం, ఏంజనం? ఏదేనా ఊరేగింపు కాబోలు. వరుసగా క్యూలో నిలబడడం దేనికో? మన ప్రజలకి ఎంత డిసిప్లిన్! ఇవతల ప్రక్క మొగాళ్ళ క్యూ ఫర్లాంగుపొడుగు. అవతల ప్రక్క స్త్రీల క్యూ. ఈ జనం ఎందుకు నిలబడ్డారో; క్యూచివరలో ఏముందో? ఈ క్యూయోధుల పరమావధి ఏమిటో? వీ రారాధించే దైవం ఎవరుచెప్మా.

"ఏ అబ్బాయ్ – ఏమిటిదంతా?" సమాధానం చెప్పకుండా, ఆ కుర్రాడు పరుగెత్తికెళ్ళి క్యూలో కూరుకుపొయ్యాడు. పైనపేలి ఊబిలో కూరుకుపోయిన విమానంకిమల్లే.

"ఏమిటండీ ఈ జనం అంతా?"

"అవును జనం"

అన్నాడాయన. అనడమూ, వెళ్లి క్యూలో మునగడమూను ముక్కు మూసుకుని గ్రహణంనాడు సముద్రస్నానం చేస్తూ మునిగినట్లు, భక్తుడు, తనకెందుకు, తనదోవను తనుపోక. ఇందరు మనుషుల్ని ఒదిలి ఎలా వెళ్లడం? వారి రహస్యాన్ని ఛేదించకుండా మానవుడు అడుగు ముందుకివెయ్యలేడు. అదే మానవత్వం అంటే. తోటి మానవుడి రహస్యాన్ని పంచుకోడం.

"ఏమండీ యీ క్యూ దేనికండి?" పరంధామయ్యనే అడిగాడు వో పెద్దమనిషి.

"అదే నేనూ అడుగుతుంట"

'రండి వెడదాం.' అంటూ ఆ పెద్దమనిషి క్యూ రంగ భూమిపైకి దుమికాడు. అదొక రణరంగం లాంటిది. ముందు వాణ్ణి కొంచెంగా నెట్టాలి. – తోపు సరియైన వొత్తిడితో జరగాలి. జోరైందంటే ఫెడీల్మని చెంపమీద కొడతాడు వెనకవాడి తోపిడిని తను తట్టుకోవాలి. వెనక్కి తిరిగి మందహాసం చెయ్యాలి. ముందాయన్ని చుట్టనోట్లో పెట్టుకుని అగ్గిపుల్లకోసం తడుముకుంటుంటే, అగ్గిపుల్ల తనుగియ్యాలి. లేకపోతే వీపు మీద లాల్చీకి లేని బూజుని దులపాలి. ముందు వ్యక్తి అంగుళం ముందుకెడితే యుగం గడిచినట్లే.

క్యూ ప్రభావం సుడిగాలిలా పరంధామయ్యని చుట్టేసింది. మానవ హృదయం దేన్నో ఆసించి రోదిస్తుంటే తాను చెవులు మూసుకోగలడా! ఆర్తనాదం వినబడటంలేదా? తోటి మానవుడు చిక్కులో వున్నాడు. క్యూలో పడిపొయ్యాడు. క్యూ అనేది సంసారం కుళ్ళులాంటిది. అది రొంపె. ఒక మాయ. భ్రాంతి. అందులోంచి బైటపడే మార్గం చూసుకోమనే వేదాలఘోష.

'క్యూ చివరల్లో ఏముందబ్బాయి?' కుర్రాడు ఒగురుస్తున్నాడు. క్యూ సమరంలో గాయపడి వెనక్కి తిరిగొచ్చిన బాలవీరుడు.

'చంపిపారేశారండి – నిలబడి కాళ్ళుమండుతున్నాయి. అడుగో ఆ బొండుకాకిలా వున్నాడే ఆయన నెట్టిపారేశాడు. ఇట కామడగాడు.'

"ఇంతకీ ఏమిటట?"

"అందం అమ్ముతున్నారుటండి"

అని బాలవీరుడు కుంటుకుంటూ నిష్క్రమించాడు. పరంధామయ్య పరధ్యాన్నం కట్టిబెట్టి ఒక్క గంతేసి క్యూ చివరలో నాలుగంగుళాలు చోటుచేసుకుని స్థావరం ఏర్పరచుకున్నాడు. అమ్మయ్య! ఒక మజిలీ గడిచింది. మదీనాచేరాడు. మక్కాకిపోవాలి. వెనక మరో ఫదిగజాల పొడుగు జనం గొలుసుకట్టేసుకున్నాడు. అందులో నిలబడు, కదలకు; అదేరాసి పెట్టాడు దైవం. ఓపిగ్గా నిలబడు. దైవం నిన్ను పరీక్షస్తున్నాడు. సహనం స్త్రీ సొత్తా? మొగాడిదీను. ఋజువుచెయ్యి నిలబడు.

నిలబడ్డాడు పరంధామయ్య. కాసేపీకాలు, కాసేపాకాలు, ఆఖరికి రెండుకాళ్ళూను. చేతులని ఏం చెయ్యడం? కట్టేసుకున్నాడు. కాసేపు భుజంపైన వేళ్ళాడదీయడం,

కొంచెంసేపు మెడచుట్టూ ఉరిపోసుగోవడం, చేతులు పైకెత్తు. దించు రెండు చేతులూ కట్టుకో, అదొకశిక్షణ, డ్రిల్లు, యోగాభ్యాసం, క్యూ ఆసనం అనొచ్చు.

పరిసరాల పరామర్శ ముగించుకొని పరమావధిని గూర్చి ఆలోచించసాగాడు పరంధామయ్య. అందం అమ్ముతున్నారట. అందుకనే యింతజనం. చిత్రం తను ఇంతకుముందు అందాన్ని గురించే ఆలోచిస్తూ వుంట. కోయిన్సిడెన్స్‌కి తెలుగు తెలీదు. జరగబొయ్యే ఘట్టాలు నీడల్ని ప్రసరిస్తాయట. తమ సౌందర్యం గురించి ఆలోచించటం, సౌందర్యం లభ్యంకావడం – ఎల్లా ఉందంటే – సత్యాలలోకి గొప్పతనం. సత్యం సంభవం కావడమే – లాగుంది అందం అమ్ముతున్నారా? అందుకనే అంతమంది స్త్రీల క్యూ. అబ్బో! రెండు ఫర్లాంగులు పొడుగుగల క్యూలో స్త్రీలు, బాలికలు, కన్యలు, యువతులు, నడి వయస్కులు, వృద్ధనారిలు – అందరికీ అందం కావాలికదా! అందం చర్మం అంతలోతే అనడానికి వీల్లేదు. అందం క్యూ అంత మందం గలది.

క్యూలో కాలక్షేపం కాదు. నిజమే ముందువాడి వెన్ను ఎంతసేపని చూడగలం? వ్యక్తిత్వం లేనిదీ, ఆకర్షణ పరిపూర్ణంగా లోపించినదీ ఏదయ్యా అంటే మనిషి వీపు – మొగాడివీపు. ఎంతసేపనిచూడటం. వెనక్కి తిరిగితే, ఆసామీ మీసాలమధ్య నలిగిన చుట్ట. – అబ్బో ! ఆయన కనుబొమ్మలు చూడు – అదొక పిల్లవాడివి – ఋషులు అడివిలో తపస్సు చేసుకుంటుంటే రాక్షసులు వారిని చావదన్ని తరిమి, ఆశ్రమం ధ్వంసం చేసింతర్వాత, మిగిలిన అడివిలాంటిది. అందుకనే ఆడాళ్ళకి వేరే క్యూ పెట్టారు. బాగుంది పౌరసత్వ బాధ్యతలు గుర్తెరింగిన ప్రజ, ఏమీ తోచకపోతే స్త్రీలకేసి చూస్తూ కూర్చోవచ్చు. క్యూ చివరలో అందం మాట ఎల్లావున్నా వారి అందంచూసి అనుభూతిపొందితే తప్పేముంది. క్యూలో నిలబడింతర్వాత, ముందువారిని, వెనకవారిని ఈ క్యూ ఎందుకని అడిగే అధికారంలేదు. పెరుగుట విరుగుట కొరకే అన్నట్లు చివరిదాకా అనుభవించి, తనకుతానే సత్యం తెలుసుకుని హతమవ్వాలి.

అయినా, అందం అమ్మడం ఏమిటో! సరిగ్గావిన్నానా? సందేహం వచ్చింది పరంధామయ్యకి. అందం కాకపోతే యింకేమని వుంటాడు ఆ బాలవీరుడు? అంగం, అండం, ఆలింగనం, అంబలి, అల్లం, అందం, అంధత్వం, అంకం – విజ్ఞానసర్వస్వంలో "అ"తో ప్రారంభమైన మాటల్ని స్మరించాడు. ఏదీనప్పడం లేదు. అందమే ఖాయం.

ఏమీ సందేహంలేదు – అందమే లేకపోతే యింతమంది స్త్రీలు, పురుషులు యీ క్యూలో అవతరించరు. ఎందుకు కాకూడదు? ఈ మధ్య జర్మనీ, అమెరికా మొదలైన పాశ్చాత్యదేశాలనుండి ఎందరెందరో ప్రముఖ విజ్ఞానశాస్త్రజ్ఞులు వస్తున్నారు అనేక పారిశ్రామిక రంగాల్లో పనిచేస్తున్నారు. ఆ మధ్య నెవరో కళ్లడాక్టరొచ్చి, ఏవో ఆపరేషన్లుచేసి దృష్టి ప్రసాదించాట్ట. మరెక్కడో మరో సర్జన్‌గారు చెవి ఆపరేషన్‌చేసి చెముడుకుదిర్చి వెళ్ళాట్ట. ఈయనెవరో అందాన్నిచ్చే మూలికో పరికరమో తయారుజేసి అందజేస్తున్నాడు. అందం అమ్మడమేమిటి నానెత్తి. అంటే అందంగా చేసే పరికరాన్ని అమ్మడం అని. వాక్యంలో ఏదో లోపించింది.

"శ్రీమద్రమారమణ గోవిందో హరి" క్యూలో అడుగు ముందుకు కదిలింది. వేడిలోవేడి మరో అడుగునెట్టి, జగద్రక్షకా, ఆపత్‌బాంధవా మరో రెండడుగులు.

అమెరికాలో క్యూలో కూర్చుని పేపరు చదువుకునేందుకు కుర్చీలుంటాయిట. క్యూకోసం కొన్ని గ్రంథాలుంటాయిట. నమిలేటందుకు "చ్యూయింగ్‌గమ్" తయారుచేసి

అమ్ముతారట. ఎడంకాలు నెప్పిచేస్తే, కుడిదవడ కిందకి ఫిరాయించి చప్పరించడం, కుడికాలు నెప్పిచేస్తే ఎడమవైపుకి ఫిరాయించి చప్పరించడం.

సౌందర్యాన్వేషకుల ఆత్రుత పెరుగుతోంది. వెనక నుంచి ఒక ప్రవాహం తోసుకొచ్చి, మరో రెండు గజాలు ముందికి కదిలారు. ఆ ముసలమ్మకి అందం ఎందుకు? వెంట్రుకలు నెఅసి పొయ్యాయి, చర్మం ముడతలు పడింది. "వార్ధక్యం" చిత్రించే ఛాయాచిత్రాల పోటీలో ప్రథమ బహుమతిపొందేమొహం ఆమెది. ఈ వార్ధక్యం, జాడ్యం, మృత్యువు ఇవన్నీ లేకుండాచేసే మార్గం కనుక్కునేటందుకే సిద్ధార్థుడు సంసారం తృజించి, ఏదో చెట్టుక్రింద కూర్చుని ధ్యానం సాగించి బుద్దుడుగా అవతరించాడట. నిజంగా బుద్ధుడు సాగించినది సౌందర్యాన్వేషణే. – అది సాధ్యం కాకపోయినప్పుడు, వేరే లోపల అందం, నిర్యాణము, శాంతి అంటూ తత్వచింతనలో పడ్డాడు. హాలీవుడ్‌లో తయారవుతున్న అందం పరికరాలు "మేకప్ మెటీరియల్స్" ఆ రోజుల్లో వుంటే, సిద్ధార్థుడు ఎంతవరకూ సంసారం పరిత్యజించేవాడో చెప్పలేం. కళ్ళకింద ముడతలు, అక్కడక్కడ తెల్ల వెంట్రుకలు, కంఠంలో గీతలు – వీటిల్లో దేన్నో ఒకదాన్ని సిద్ధార్థుడి సతీమణి నవ్వుతూ అవహేళన చేసి వుండాలి. లేక భార్యలో ఆయన ఏదో ఒక వార్ధక్య చిహ్నం గుర్తించి వుండాలి. ఆమెని యవ్వనంలో బంధించి వెయ్యాలి అని తీర్మానించుకునే తపస్సు కొనసాగించాడు. అందుకనే తరతరాలుగా చిత్రకారులకు అభిమాన వస్తువయ్యాడు బుద్ధుడు.

మరో రెండు గజాలు పురోగమనం మరో మూడు. ప్రజ యింక ఆగరు. తోసుకుపోతున్నారు. – అందం ఆకలై ముందుకు నెట్టివేస్తోంది. ఏదో వాసన – ఏమిటి చెప్మా! ఆ వాసనకి ఏవేవో జ్ఞాపకాలు. బందరు నడిబజారులో కాలనులో ఖాళీ మిఠాయి పొట్లాలు పారేస్తే, రేగిన వాసన. పట్నంలో వాన వెలిసింతర్వాత తారురోడ్డు మధ్య ఇనుప గొట్టం తలుపు తెరిచినప్పుడు లోపలినుంచి వచ్చే వాసన, అంతర్వేది తిరణాలలో రాత్రి మంటపెట్టిన చెత్తవాసన.

"అబ్బ ఏం వాసనండి?" ఒక భక్తుడి కంఠం.

"కలరా వుండలా?"

"ఏమో. గసగసాలు"

"అబ్బే – కర్పూరం దండలండి"

"ఛఛ! – కానే కాదు"

"మరి?"

"చమురుకంపు"

"కాదు మహానుభావా – అతిగా కాగిన పాలకంపు – ఆ హోటల్లోంచి."

"సరే. ముందుకి నడవండి." మళ్ళా తోసుకుపోతున్నారు. ఒక్కసారిగా పదిగజాలు. అమ్మయ్య! – ఎదురుగా క్యూలో ఆవిడెవరు? ఎరుగున్న మొహంలా వుందే – రమణయ్యగారి చెల్లెలా? ఆవిడే. చాలా అందమైంది. ఈ మధ్యనే భర్త కాలం చేశాడు. అంత అందమైన భార్యకు భర్తగా వుండేందుకు తగనని ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడని చెప్పుకుంటారు. ఎవరు చెప్పుకుంటారు – తీరా చేసి, పనిపిల్ల సరే, ఇప్పుడదంతా ఎందుకు? ఆవిడ కేం కావాలో? ఇంకా అందంగా వుండాలనా? ఎవరు చెప్పగలరు!

తనముందు చైనా గోడ చివర కనబడుతోంది. మనం తొయ్యకూడదు. వెనక ఎవడో తోస్తూవుంటే, ఆ అదను చూసుకుని మరొక్క గట్టితోపు. ఎవరికి తెలియకుండా ఊ – కాని – ఇంకెంత. రెండు గజాల దూరంలో శిఖరం, దైవం సాక్షాత్కారం. కొబ్బరికాయ

కొట్టి పూజారి పళ్ళెంలో అణా వుంచినట్లు ప్రతివాడూ ఆ కిటికీముందు నిలబడటం, డబ్బు సమర్పించుకోడం, వాడిచ్చిన ప్రసాదం కళ్ళ కద్దుకొని – పత్రి పూలు వగైరా మాదిరి బిల్లు చీటీ యిస్తాడు దాన్ని చెవులో బదులు జేబులో వుంచుకొని బైటపడటం – అల్లా జరుగుతోంది. ఒక్కొక్క భక్తుడే దూరంగా వెళ్ళిపోతున్నాడు. వారి మొహాలలో శాంతి ఆనందం తాండవిస్తున్నాయా? అందంతో నేత్రాలు మెరుస్తున్నాయా? అటుకేసి చూసేటందుకు వ్యవధి లేదు. ఇంక ముందు యిద్దరే వున్నారు.

"కదలవయ్యా" ఎవరో వెనకనుంచి. కదిలాడు పరంధామయ్య సింహద్వారం చేరుకున్నాడు. ఎదురుగా గోడ. దానిలో వోకంత. దాని వెనక పరమాత్మ అందం అమ్మేవాడు. చెంపలు వేసుకో. హరహరశంభో! పాపాలన్నీ క్షమించు, అందం ప్రసాదించు. కళ్ళుమూసుకో పర్సుతీ – చిల్లర.

"పావలా" అన్నాడు దైవం.

"ఇదుగోనండి"

"ఇంద"

ఇంత పొట్లం ఏదో చేతిలో పెట్టాడు.

"కదులు"

కదిలాడు పరంధామయ్య – పొట్లం గట్టిగా పట్టుకొని. అది విడి చేశాడా మళ్ళా మైలు వెనక్కి వెళ్ళి క్యూలో నిలబడి మళ్ళా తంతంతా జరగాల్సిందే – మరో జన్మ ఎత్తడం లాంటిది. జన్మరాహిత్యం జరిగింది. బైటపడ్డాడు. మళ్ళా క్యూలో జన్మించనక్కర్లేదు. "నడు"

నడిచాడు. దూరంగా, తొందరగా నడిచి వెళ్లాడు. ప్రాణం కుదుట పడాలి. ముందు విశ్రాంతి కావాలి. దాహంగా వుంది. చెమట్లు పోశాయి. మనుషుల వాసన చొక్కాలో ప్రవేశించింది. చేతిలో పొట్లం పెద్దదే – ఏదో వాసన. నడిచి నడిచి ఇందాక కాఫీ త్రాగిన హోటల్లోకి చేరుకున్నాడు. మొహాన నీళ్లు కొట్టుకున్నాడు. అద్దంలో మొహం చూసుకున్నాడు. అదే మొహం. వెనకటిదే. ఏ మార్పులేదు. అనుకున్నంత వికృతమైన మొహం కాదు. అందులో కొంత అందం లేకపోలేదు. అదుగో ఆ ముక్కుంది చూశారూ, వేళ్లతో వెనక్కి నొక్కి పట్టి చూసుకున్నాడు. ఎవరో అద్దంలో అతని మొహంకేసి చూస్తున్నారు. ఫరవాలేదు. ముక్కు చీదుతున్నట్లు అభినయించవచ్చు అల్లా నొక్కి పడితే ఎంత బాగుండనుకున్నారు!

పొట్లం విప్పాడు. అందులో అట్ట పెట్టె – ఆరంగుళాల పొడవు, నాలుగంగుళాల వెడల్పు. మూత తీశాడు – గుప్పున వాసన కొట్టింది. అందులో వున్నది ఇంగువ. దాన్ని వర్ణిస్తూ కాగితం వుంది. అందం మార్కు ఇంగువనే ఎల్లప్పుడూ వాడండి. ఇంగువ పరిమళానికి పేరు పడ్డది. అందం మార్కు ఇంగువకి ఆ రకం వాసన లేదు. అంత మాత్రం చేత పరిమళం అసలే లేదని కాదు. సువాసన, నూతనమైన మూలికలు, అత్తరులు జోడించి సమకూర్చిన పరిమళం. భుజించిన మొన్నాడుకూడా దాని పరిమళం వదలదు. ఇంత బాగుంది – ఏమిటండి? అని నలుగురూ మిమ్మల్ని అడుగుతారు, అభినందిస్తారు. అప్పుడు మీరు నన్ను అభినందించకండి. అందం మార్కు ఇంగువని అభినందించడి" అని చెప్పండి. దాన్ని మెచ్చుకుంటూ దేశంలో పెద్దలిచ్చిన అభినందన పత్రాలు మా కార్యాలయానికి వచ్చి స్వయంగా చూడొచ్చు.

అందం మార్కు ఇంగువ మీ వంటకాలలో వాడితే మీ ఇల్లాలిపట్ల ప్రేమ, ఆదరణ పెరుగుతాయి. అన్యోన్యం ఎక్కువవుతుంది. ఆ అనుభవం మీ దాంపత్య జీవితానికి ఆనందాన్ని సమకూరుస్తుంది. అదే జీవితంలో అందం. అందుకనే దాన్ని అందం మార్కు ఇంగువ అన్నారు. పండక్కి చీర కొనలేదు. ఆమె తమ్ముడికి ఉద్యోగం చూడలేదు. ఆవిడ మేనమామ ఉత్తరానికి జవాబు వ్రాయలేదు మీరు. కిరాణాకొట్టులో యివ్వవలసిన పైకాన్ని పేకాటలో ఖర్చుపెట్టి, ఆలస్యంగా ఇంటికివెళ్ళి స్నేహితులతో సినిమాకెళ్ళానని అబద్ధ మాడారు మీరు. ఆవిడ వేచివుంది. అట్లకాడ తీసింది, నెత్తిన కొట్టడానికి. ఆవిడ కోప గృహంలో వుందని తెలుసు మీకు. రాచిప్ప పగులుతుంది. కప్పు ప్లేటు గోడకి విసిరి కొడితే, అవి కిందపడి ముక్కలై నాట్యం చేసి మధుర బృందగానం చేస్తాయి.

అట్లాంటప్పుడు ఏం చెయ్యాలో తెలుసా? దూరంగా నిలబడి గుప్పెట్లో పెట్టికేసి చూపించి "ఇదేమిటి చెప్పుకో" అనండి. ఆవిడ చెప్పుకోలేదు. "ఇంగువ" అనకండి. కేవలం ఇంగువ అంటే అట్లకాడ మీ వైపు ప్రయాణం చేస్తుంది. అందుచేత "అందం మార్కు ఇంగువ" అనండి. అని చూడండి. ఆవిడ అట్లకాడ నేలమీద వొదిలేస్తుంది. ఆనందంతో ఆవిడ నేత్రాలు మెరుస్తాయి, పెదవులు వొంకర తిరిగి నవ్వుకోసం పెనుగులాడుతాయి. ఆవిడ సౌందర్య మూర్తి, ప్రేమరాశి, మీపాద దాసి, అనురాగం వొలకబోస్తూ; మీ దగ్గరకు వొస్తుంది.

'మీ రెంత మంచివారండి, మిమ్మల్ని కాసేపు పొగడ నివ్వండి.'

'నన్ను పొగడకు. అందం మార్కు ఇంగువను పొగుడు' అనండేం.

పరంధామయ్య చాలాసేపటి వరకూ తేరుకోలేదు. కాని తనొక్కడే కాదు. వేలమంది పురజనులలో తనునొక్కడు. వాళ్ళందరూ చేసినపనే తనూ చేశాడు. ఇందులో కించపడేటందుకేముంది?

సరుకులు కొనుక్కుని మెల్లిగా ఇంటికి చేరుకునేటప్పటికి మరో గంట గడిచింది. ఇంటికి చేరుకున్నాడు. పార్వతమ్మ వంటింట్లో వుంది.

"ఇంత ఆలస్యమైందేం?"

"ఏమీ లేదు"

"క్లబ్బు కెళ్ళారా?"

"లేదు"

"మరి?"

"మెల్లిగా నడుచుకుంటూ వొచ్చాను"

"ఇదేమిటి – యీ పొట్లం!"

"చూడు."

"ఇంగువ."

ఆవిడ మొహంలో చిరునగవు లేదు. కోపంతో మొహం చిట్లించింది. అసంతృప్తిని వొక్కచూపులో వ్యక్తం చెయ్యగల కళాజీవి ఆమె.

"ఇంత ఇంగువ తెచ్చుకుంటారా ఎవరేనా?"

"అంతే యిచ్చాడు వాడు."

"చిన్న పొట్లం అడగలేక పొయ్యారా?"

"చిన్న పొట్లం వుంటుందని నాకు తెలియదు."

"ఇంకెప్పుడూ ఇట్లాంటి పని చెయ్యకండి" అని పార్వతమ్మ వంటింట్లో కెళ్ళింది. అంత సులువుగా బైటపడినందుకు లోలోన సంతోషపడ్డాడు, పరంధామయ్య.

"ఇదిగో చూడండి. నేను తీసుకొచ్చాను – చిన్న పొట్లం" అన్నదామె. మరో చిన్న పొట్లాన్ని ప్రదర్శిస్తూ.

"నువ్వూ ఆ క్యూలో నిలబడ్డావా?"

"ఆహా. పనిపిల్ల చెప్పింది. ఇంగువ చవగ్గా అమ్ముతున్నారని. వాసనగట్రా వుండదుట. జనం ఎగబడుతున్నారుట. ఇదేమిటో చూద్దామని దాన్ని తీసుకొని బైలుదేరాను. క్యూలో నుంచోవడం లేదు. ఏం లేదు. ఎలాగో నలుగురి మధ్యాసందు చేసుకుని జొరబడి యీ పొట్లం లాక్కుని వొచ్చింది. ఈ చిన్న పొట్లం దానికిస్తాను. మీరు తెచ్చింది మనకుంటుంది."

పార్వతమ్మ ఎంతవరకూ నిజం చెప్పిందో పరంధామయ్యకి తెలుసు. తనెంత నిజం చెప్పాడో ఆమె కూడాఅంతే. ఇది అన్యోన్యం కాక మరేమిటి?

* * *